

GABRIELA GROSS

Gouden
toekomst

Vertaling Jeannet Dekker

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door fsc® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 by Bastei Lübbe AG, Köln
Oorspronkelijke titel: *Im Licht der Hoffnung*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: Zero Media
Omslagbeeld: © Lee Avison / Trevillion Images (straat); © Finepic (Berlijn); © FinePic (duiven); © Finepic (struiken met witte en gele bloesem).
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1282 7
ISBN 978 94 027 6886 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juni 2023

Originally published in Germany under the title *Das Goldblütenhaus. Im Licht der Hoffnung*.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Tegernsee, 1964

Het kinderstemmetje schalde luid door de gang. ‘Papa!’

Alfons draaide zich om, maar de deur van het lab vloog al open en Annie verscheen in de deuropening. Haar kleine voetjes trippelden snel over de vloer, recht op hem af.

‘Papa, daar ben je,’ riep ze.

Alfons ving zijn dochter op en omhelsde haar vol vaderlijke liefde.

‘Mama en ik hebben gisteren heel lang op je gewacht, en toen moest ik naar bed,’ zei ze verwijtend en lachend tegelijk. Opeens sloeg ze haar hand voor haar mond en fluisterde samenzweerderig: ‘Mama was ongerust. Maar ik heb haar een zoen gegeven en toen was alles weer goed.’

Alfons trok een oprecht bedroefd gezicht. ‘Ik ben vast ingedommeld, Annie. Ik hoop dat jij en mama me het niet kwalijk nemen.’

‘Alleen als je het heel lief vraagt...’ Annalena had het licht verwijtende toontje van haar moeder aangenomen, maar ze keek Alfons nog steeds schalks en met pretoogjes aan. Ze speelde graag de beschermende rol van een schooljuf die op een fout wees om te voorkomen dat die nog eens werd gemaakt.

Alfons keek naar de deuropening, waar Hedi afwachtend toekeek. Haar blonde haar viel rond haar gezicht met de fijne trekken. Zoals altijd zagen haar kleding en kapsel er onberispelijk uit. Hij had een beeldschone vrouw. Alfons glimlachte.

Toen hij haar in 1947 in het Berlijnse Café Wien voor het eerst had gezien, had ze net zo’n onderzoekende blik in haar ogen gehad. Die had hem meteen duidelijk gemaakt dat ze een oplettende jonge vrouw was, die zich niets liet wijsmaken. Met een vrouw zoals zij kon hij de weg die hij voor zich zag met een gerust hart afleggen...

‘Goedemorgen, schat!’ Alfons wierp Hedi een kushandje toe en las nog

even de spreuk die ingelijst boven de deur hing: KIJK ALLEEN OM ALS HET VERLEDEN JE NOG IETS KAN BIEDEN. Vooruit denken, dat was het motto van iedereen die bij Glanz werkte, en zeker van Alfons.

Hij werkte graag in een team, maar wanneer iedereen al naar huis was en het donker werd in het lab, begonnen zijn productiefste uren. Dan was hij bezig met onderzoeken en mengen, dan keurde hij dingen af zonder vragen te moeten beantwoorden. Vaak vergat hij de tijd en dan werd hij pas 's ochtends, met zijn hoofd op tafel, door het licht van de ochtendzon gewekt.

Hedi kwam dichterbij en bleef voor Alfons staan. Ze straalde dat zelfbewustzijn en die natuurlijke charme uit die bijzonder mooie vrouwen van andere onderscheidde. En op zo'n ingetogen manier dat het Alfons telkens verbaasde dat juist zijn vrouw niet leek te beseffen hoe mooi ze was.

'Je bent deze maand al vier keer niet thuisgekomen omdat je in het lab hebt geslapen. Ik begrijp dat die lippenbalsem je bezighoudt, Alfons, maar ook jij hebt je slaap nodig.'

Het verwijt dat Alfons in die woorden hoorde, werd verzacht door de glimlach die rond haar lippen speelde. Hedi hield nauwgezet bij hoe vaak hij dacht dat hij een product voldoende had getest, maar het resultaat dan toch weer verwierp. De vermoeidheid was ongetwijfeld van zijn gezicht af te lezen. Snel drukte hij met duim en wijsvinger tegen zijn slapen, waardoor zijn kenmerkende denkrimpel tussen zijn ogen verscheen.

Het was allemaal begonnen in Grasse, toen hij in het laboratorium van zijn Franse collega Gérard een crème op basis van goudsbloemen had ontwikkeld. Hij had oneindig vaak aan het recept ervan gesleuteld, totdat hij een smeersel met de juiste consistentie had, dat de huid zacht en glad maakte en waarvan de productiekosten niet de pan uit rezen. Zijn volharding had geloond. De volgende dag hadden hij en zijn vriend Gérard in de bistro op de hoek met een glas pastis op de doorbraak geproost. Die dag was de eerste steen voor de firma Glanz gelegd. Hedi had hij pas een paar maanden later leren kennen. En ook bij haar had hij het meteen zeker geweten. Ze was de ware, de vrouw met wie hij een gezin wilde stichten en met wie hij oud wilde worden.

Annalena vouwde haar handje open als een ontluikende bloem en stak vier vingers naar Alfons op. Een voor elke nacht dat hij niet thuis was geweest.

Weer nam ze het woord. 'Waarom maak je lippenbalsem, papa?' Ze keek

hem met toegeknepen ogen aan en frunnikte aan de zoom van haar rok. Ze hield haar handen nooit stil, ze plukte aan haar kleren, trok aan haar vingers en glimlachte er tevreden bij.

‘Omdat die ervoor gaat zorgen dat onze lippen altijd zacht en soepel aanvoelen. In de lippen zitten maar weinig talgklieren, daarom zijn ze zo vaak droog en krijgen ze barstjes. Dat merken we vooral als het heel koud is of als de zon fel schijnt.’

Terwijl Annie naar hem luisterde, streek ze telkens met haar wijsvinger over haar lippen. ‘Maar wie speelt er dan met me als jij niet naar huis komt? Wie maakt me dan aan het lachen?’ vroeg ze met die kinderlijke onschuld waar hij zo dol op was.

Het kuiltje in haar kin werd dieper toen ze hem met haar suikerzoete blik aankeek. Meteen trok Alfons een gezicht, en Annie kraaide van plezier. Als hij ’s avonds thuiskwam, trokken ze vaak gekke bekken, dan probeerde hij uit te beelden hoe zijn dag was geweest door met zijn ogen te draaien of allerlei gebaren met zijn handen te maken, en dan deed Annie hem na. Dat spel was de mooiste vorm van ontspanning voordat hij gezellig met vrouw en dochter aan tafel ging.

‘Vanavond gaan we heel lang bekkentrekken, alleen jij en ik.’ Alfons tilde haar hoog op en keek haar vol liefde aan. ‘En de komende dagen kom ik weer keurig op tijd thuis, maar als ik toch een keer te laat ben, mag je me uitgebreid kietelen.’ Het was weliswaar een tijd vol economische voorspoed, maar niets was zo belangrijk als zijn gezin.

Annie trommelde giechelend met haar handen op zijn schouder. ‘Ja, dan kietel ik je heel lang, totdat je niet eens meer kunt lachen.’

Alfons zette haar neer en liep naar de wastafel om zijn gezicht en handen te wassen. Na een kort moment van rust voelde hij zich weer opgeknapt. De levendige blik in zijn ogen verdreef de laatste spanning uit zijn gezicht. Hij had zijn afnemers maanden geleden al een product beloofd dat met kop en schouders boven alle andere op de markt uit zou steken. De lippenbalsem met goudsbloemextract had allang op de markt moeten zijn, de concurrentie sliep niet, maar hij werd gehinderd door zijn eigen verlangen om een product te ontwikkelen dat niet snel overbodig zou worden. Het testen duurde veel langer dan hij had ingeschat, er viel hem telkens iets in wat hij wilde veranderen.

Sinds het begin van het jaar voorzagen ze hun klanten van een nieuwsbrief, in de vorm van een klein krantje. Die werd, dankzij de duidelijke artikelen en de tot de verbeelding sprekende tekeningen en foto's, erg goed ontvangen. Om de weg voor het nieuwe product te effenen had hij er al meerdere artikelen over droge lippen in gezet.

Hij droogde zijn handen af, deed zijn labjas uit en liep met Hedi naar de ronde metalen tafel.

'De dozen zijn er, en de kokers ook,' stelde Hedi verrast vast.

'En de receptuur is af. Eindelijk is het zover!'

'Je blijft bij het laatste recept?' Hedi keek naar de verschillende potjes met mengsels die elke dag opnieuw door de medewerkers werden gemaakt.

Alfons zette zijn hoornen bril op. 'De stift bevat eindelijk de perfecte balans tussen zacht en stevig, zodat hij bij dagelijks gebruik niet afbreekt, en hij heeft het uiterlijk dat onze klanten verwachten. De productie kan beginnen.' Alfons draaide aan zijn snor, zoals hij altijd deed wanneer hij stond te popelen om aan de slag te gaan.

Het mengsel waaraan hij zo lang had gesleuteld, bestond uit hoogwaardige verzorgende soorten was en oliën en natuurlijk goudbloemextract. De jobaolie die Alfons gebruikte, beschouwde hij als een wondermiddel, want die beschermde de huid langdurig tegen vochtverlies. De olie uit de zaden van de jobastruik, die al een aantal jaren in Amerika commercieel werd geteld, bleef jarenlang goed als je die beneden de vijftientig graden koel en donker bewaarde.

Hij pakte een paar donkere, hersluitbare flesjes van zijn werktafel en bracht ze naar de kamer ernaast. Toen hij terugkwam, was Annie met een boek aan zijn werktafel gaan zitten. Ze bladerde er geïnteresseerd in. Alfons boog zich over haar heen en wees naar een plaatje. 'De jobastruik wordt tot tweeënhalve meter hoog, blijft het hele jaar groen en kan honderden jaren oud worden.'

Het meisje keek vol verbazing op en Alfons zag de radertjes in haar hoofdje draaien. 'Dus die struik leeft langer dan mama en jij... en zelfs langer dan ik?' bracht ze ten slotte uit.

'De natuur zit vol verrassingen, Annie. Daarom zit ik soms nog zo laat in het lab... om met een beetje geluk een van haar vele geheimen te ontsluiten.' Alfons drukte zijn wijsvinger tegen haar neus. 'En als dit lieve gezichtje me

niet voor de gek houdt, ontrafel jij later ook de nodige geheimen en deel je die met je medemensen.'

Annie keek om zich heen en knikte tevreden. 'Dan zet ik daar een bed neer, zodat ik niet net als jij met mijn hoofd op tafel hoef te slapen, papa.'

Alfons lachte. Hij pakte de kokertjes die hij had laten opsturen om ze te kunnen beoordelen. Sinds het begin van de jaren vijftig was aluminium vervangen door plastic, dat lichter was en een modernere indruk maakte. De gebruikers konden zijn lippenbalsem met goudsbloem door te draaien uit de koker omhoog laten komen, zodat ze de stift niet met hun vingers hoefden aan te raken. Mensen lieten zich graag van iets goeds overtuigen, en hij wist zeker dat zijn klanten warm zouden lopen voor deze nieuwe balsem, die ze ook als basis konden gebruiken voor onder lippenstift, die de lippen vaak uitdroogde.

'Dus droge lippen zijn binnenkort verleden tijd?' nam Hedi de draad van het gesprek weer op.

Alfons knikte geestdriftig. 'Jjobaolie wordt snel door de huid opgenomen en laat geen onaangenaam vettig laagje achter. Ik kan het nog steeds niet geloven dat het ons is gelukt om zo'n geweldig product te ontwikkelen.'

Hedi snuffelde aan het mengsel.

'Een heerlijk milde geur, vind je niet?'

Hedi knikte tevreden. 'Ja, het ruikt heerlijk. Je hebt fantastisch werk geleverd.'

Alfons pakte het doosje waarin de balsem zou worden verkocht, zonnegeel met een herkenbaar lettertype, en gaf het aan Hedi.

'Verzorgende goudsbloemlippenbalsem,' las Hedi trots voor, en ze zoende Alfons op zijn wang.

Alfons pakte het doosje weer terug en legde het weg. Annie stak hem haar gezichtje toe. 'Kusje, papa. Net als mama,' luidde haar wens.

Alfons keerde Annalena zijn andere wang toe en werd beloond een luide, smakkende zoen.

'Als alles zo gesmeerd loopt, kunnen we wel naar huis gaan en samen ontbijten... voordat je je weer hier verschanst,' zei Hedi.

Omdat ze daar gelijk in had, durfde Alfons haar niet tegen te spreken. 'Dat is goed, ik zie het al voor me, een uitgebreid, lekker ontbijt voor mij... de bekkentrekker van de Tegernsee,' voegde hij er voor Annie aan toe.

‘O, mag ik dan twee eieren? Ik ben immers al groot,’ zei het meisje blij.

‘We beginnen met eentje, daarna zien we wel verder,’ beloofde Hedi, terwijl ze haar dochter liefdevol over haar bolletje aaide.

Alfons keek naar zijn twee vrouwen, zoals hij hen in gedachten noemde, trok zijn colbert aan en liep met Hedi en Annalena naar buiten, de zon in.

Ze stapten in de auto en reden naar huis. Toen Alfons de oprit op draaide, zag hij het meer door de bomen heen blauw schitteren. De Goudsbloemvilla, zoals de bewoners hun huis met het mozaïek van goudsbloemen op de gevel noemden, vervulde hem altijd met grote dankbaarheid. Hier kon hij zich opladen en van het gezinsleven genieten. Hij hoopte op meer kinderen, want een van zijn wensen was altijd al een groot gezin geweest.

Alfons zette de auto stil op de geplaveide draaicirkel voor het huis, zodat Hedi en Anna konden uitstappen. Toen hij de auto de garage in reed, werd hij opeens overvallen door een herinnering aan die ene avond, vorig jaar in München... Hedi had hem tijdens het dansen weggeduwd, ze had haar enkel-lange jurk bij elkaar gepakt, was zonder commentaar weggelopen en had hem verbouwereerd achtergelaten. Uitgerkend op die feestelijke avond in hotel Bayrischer Hof, tijdens het feest waarmee het congres over cosmetica werd afgesloten, had ze hem er wederom op gewezen dan de Goudsbloemvilla niet alleen idyllische vreugde herbergde, maar ook haar grootste verdriet. Haar geheim, zoals hij het haar eens zacht had horen mompelen.

Dat leed lag weliswaar in het verleden, maar de reden waarom Hedi toen was weggelopen, zou nooit tot de vergetelheid gaan behoren...

1.

Kopenhagen, Denemarken, september

‘Ze begon steeds meer van de mensen te houden, ze wenste steeds meer dat ze bij hen kon zijn. Hun wereld leek haar veel groter dan de hare...’

Ella Glanz stond voor hét symbool van Kopenhagen, de Kleine Zeemeermin, en keek naar het bronzen beeld dat fonkelde in de ochtendzon. ‘Ik was altijd dol op de sprookjes van Hans Christian Andersen, vooral op *De kleine zeemeermin*. Mama moest ons het verhaal telkens weer voorlezen, en uiteindelijk kenden Leonie en ik het uit ons hoofd.’

Ella probeerde alle details op te zuigen van het beeld, dat op een ronde rots in de haven zat. ‘Die verlangende blik... Edvard Eriksen heeft zoveel emotie in dit kunstwerk gestopt.’ Ze wendde zich tot Timo, die haar aankeek en met stomheid geslagen leek.

‘Weet je wat ik een van je leukste eigenschappen vind? Dat je op de meest onverwachte momenten zo’n stralende blik in je ogen krijgt,’ zei hij ten slotte.

Ella sloeg haar armen om zijn nek. Als ze samen waren, leek de lucht te tintelen. Het was zo bijzonder, zo magisch. ‘En weet je wat ik zo leuk vind aan jou? Dat je al snapt wat ik voel voordat ik het zelf doorheb. Jij geeft me de kans om mezelf veel beter en op een andere manier te leren kennen.’

Al bij hun tweede ontmoeting, ruim een jaar geleden, had Ella gemerkt dat Timo haar emoties zo goed begreep en ze in blikken vertaalde, en toen had ze meteen geweten dat hij heel bijzonder was.

‘Klinkt super,’ had Leonie opgemerkt toen ze dat aan haar zus had verteld. ‘Dat contact moet je warmhouden.’

Dat had Ella gedaan, en nu stond ze hier met Timo, als een stel met een veelbelovende toekomst. Ella genoot van Timo’s innemende lachje en zijn welluidende stem: zijn timbre en zijn open blik gaven niet alleen haar, maar ook anderen het gevoel dat ze hem konden vertrouwen. Ze was nu ruim

een jaar met hem samen en ze deden het op haar verzoek rustig aan, maar de laatste tijd vroeg Ella zich steeds vaker af hoe het zou zijn om met Timo samen te wonen in de Goudsbloemvilla, het huis van de familie Glanz aan de Tegernsee. Daar woonden ze allemaal onder één dak: haar oma Hedi, haar moeder Annalena, haar zus Leonie en Ella zelf. Over deze droom had ze Timo echter nog niets verteld.

Timo trok haar aandacht door haar over haar haar te strelen. ‘Zullen we de rest van de stad onveilig maken? Ik trakteer op koffie met gebak.’

‘Gebak als ontbijt? Dat had mijn idee kunnen zijn,’ riep Ella.

Ze stapten op hun fietsen. Het was eind september en al een paar dagen prachtig weer, ook in Kopenhagen. De temperaturen waren ongewoon mild, het was een opperbste nazomer. De bomen stonden nog vol in blad en waren prachtig groen. Het geel en rood van de herfst liet nog even op zich wachten.

Na een kort fietstochtje vonden ze een schattig cafeetje, waar ze aan een rond tafeltje op bamboestoeltjes gingen zitten. Het grote raam besloeg bijna de gevel en werd omringd door potten met klimop, waarvan de bladeren een opvallend patroon in groen en wit hadden.

‘Ik wil beslist die Deense laagjestaart proberen waar je laatst zo enthousiast over was. Crème anglaise, een krokante bodem van biscuitdeeg en abrikozenjam,’ las Ella zacht wat er op de menukaart stond. ‘Het water loopt me al in de mond.’ Ze keek op en knipperde met haar ogen tegen de zon die door het raam naar binnen scheen.

Timo wenkte de bediening.

‘Goedemorgen, wat wilt u bestellen?’ De jonge vrouw met het witte schortje had een vriendelijke, open manier van doen die een contrast vormde met haar strak naar achter gekamde haar, dat ze in een klassieke knot droeg.

‘Twee koffie verkeerd en twee punten *Dansk lagkage*, graag,’ zei Timo.

Een paar minuten later kwam de serveerster terug met een zilveren dienblad, dat ze vaardig op haar vlakke hand balanceerde. Ze zette de koffie en de bordjes met gebak op tafel, wenste hun smakelijk eten en liep verder om een volgende bestelling op te nemen.

Ella nam een slok koffie en rolde genietend met haar ogen. ‘Zo’n ontspannen ochtend als deze is goud waard. Dan kan ik echt bijtanken.’

‘Dat heb ik ook. Vooral met jou erbij. Dan wordt goud platina.’ Timo sneed

met zijn vorkje een stukje taart af en knipoogde naar Ella. Hij was teder en attent, een gouden vondst onder de mannen. Ze aten in alle rust en genoten van elkaars gezelschap, voordat ze weer hun fietsen pakten en naar paleis Amalienborg reden.

Ella hield van snelheid en liet graag haar zintuigen prikkelen. Thuis aan de Tegernsee bood haar auto haar zulke ervaringen, maar hier in Kopenhagen leek iedereen de fiets te pakken.

‘Je hebt nog zo weinig van deze stad gezien en dit is de ideale manier om Kopenhagen in al zijn facetten beter te leren kennen,’ had Timo haar verzekerd, toen hij een langere fietstocht voorstelde. ‘Er zijn natuurlijk wel een paar regels waaraan je je moet houden.’ Er was een lach op zijn gezicht verschenen. ‘Het is niet de bedoeling dat je die aan je laars lapt.’

Ella had Timo een zachte duw gegeven. ‘Ik kan je verzekeren dat ik de basisregels van het fietsen tot in de puntjes beheers. Over je schouder kijken voordat je gaat inhalen, bellen om te waarschuwen als je gaat inhalen, je hand uitsteken als je afslaat...’

‘En je arm opsteken als je vaart mindert of gaat stoppen.’

‘En hoe zit het met fietsen met losse handen? Daar heb ik jarenlang op geoefend.’

‘Als de weg vrij is, is alles toegestaan.’

Haar broer Alexander had vroeger altijd samen met zijn vriendjes zonder handen gefietst, en Ella had stiekem met Leonie geoefend om hem na te kunnen doen. Daar hadden ze altijd zo’n lol in gehad. ‘Mijn twee kuikentjes,’ had Alex zijn zusjes genoemd, zodra zijn vrienden weer weg waren. Als kind had dat Ella in de gordijnen gejaagd, maar nu hij er niet meer was, riep de herinnering weemoedige gevoelens bij haar op.

Ella zoefde over het vrij liggende fietspad. Ook die goede voorzieningen maakten het leuk om een stad op twee wielen te verkennen. Ze reden langs een kerk waarvan de toren hoog boven de boomtoppen uitstak.

‘Het is niet ver meer, we zijn er zo,’ beloofde Timo met een snelle blik achterom.

Ella liet het stuur los. De wind speelde met haar haar en streekte haar gezicht en handen alsof de bries haar wilde liefkozen. Haar hoofd raakte lekker leeg. Alleen zij, de fiets en de wind. Ze slaakte een kreet van plezier, die diep uit

haar binnenste kwam, en daarna pakte ze het stuur weer vast en trapte stevig verder. Timo keek lachend naar haar om.

Ella had Timo vaker in Kopenhagen bezocht, maar de wisseling van de wacht bij het koninklijk paleis had ze nog niet eerder kunnen aanschouwen. Elke dag precies om 11.27 uur verliet de nieuwe wacht hun hoofdkwartier in slot Rosenborg en marcheerde naar Amalienborg. Daar kwamen ze stipt om twaalf uur aan, zodat ze de vorige wacht konden aflossen.

Ella en Timo reden naar het achthoekige plein, dat werd omringd door vier vrijwel identieke stadspaleizen, en stapten daar van hun fietsen. Het was er een drukte van belang, want ze waren niet de enigen die het spektakel wilden bijwonen. Ze liepen naar het ruitersstandbeeld van Frederik de Vijfde en namen met hun telefoons een paar foto's.

'Doe Leonie de groeten van me, en bedank haar maar omdat ik je van haar mag lenen.'

'Doe ik.' Ella stuurde de foto naar haar zus en keek naar de wachters, die onder begeleiding van een militaire kapel over het plein marcheerden. Ze droegen blauwe broeken met een witte bies en hadden zulke grote zwarte bontmutsen op dat hun gezichten nauwelijks te zien waren. De garde liep langs het publiek.

'De koningin kan via een gang boven die zuilen naar het paleis ernaast gaan, waar ze haar atelier heeft. Best wel gaaf, toch?' vertelde Timo.

'En waar woont de rest van de familie?' wilde Ella weten.

'In de twee andere panden. In zekere zin hebben ze alles onder één dak, net als jullie in de Goudsbloemvilla,' antwoordde Timo. 'Misschien gebruikt de koningin ook wel jullie goudsbloemcrème, of zelfs de nieuwe rozencrème met de geur van damastrozen?'

'Als je daarachter kunt komen, moet je het me laten weten, het liefst met een foto van haar erbij,' zei Ella grinnikend.

Na de ceremonie vervolgden ze hun weg naar de Kongens Have, de tuin van de koning, een groot park bij slot Rosenborg. Het groen tussen de imposante lanen bood de perfecte plek voor een gezellige tussenstop.

Samen spreidden ze de picknickdeken uit over het gras en haalden de limonade tevoorschijn, die Timo samen met de deken in een mand aan zijn fiets had vervoerd.

‘Hoe is het met de ontwikkeling van jullie make-uplijn? Schiet dat een beetje op?’

Ella plukte een grassprietje van haar jas en ging met opgetrokken benen op het kleedje zitten. ‘We zijn op dit moment met de lippenstift bezig. De lipstick die mijn moeder graag gebruikte, had een opvallende geur, die kan ik me nog goed voor de geest halen, maar tegenwoordig zijn ingetogen geuren de trend. Producten zijn subtiel geparfumeerd, zodat niets kan afleiden van de kleur en de textuur. En natuurlijk leggen we bij Glanz de lat hoog, want we willen boven de middenmoot uitstijgen.’

Ella en Leonie hadden er geen moment over gepeinsd om gebruik te maken van bestaande formules om zo snel mogelijk een lippenstift op de markt te kunnen brengen, ook was dat inmiddels zelfs voor merken in het hoogste segment de gebruikelijke werkwijze.

‘Waar haal je eigenlijk de inspiratie vandaan voor al die producten?’

‘Uit kleuren die me raken, uit kunst, fotografie, mode, en natuurlijk laat ik me ook inspireren door de reizen die ik maak,’ somde Ella op. ‘Op een bepaald moment krijgt een product in mijn gedachten een verhaal, of het nu oogschaduw, blusher of lippenstift is. Ik kan alleen een goed product ontwikkelen als ik bij tinten en texturen een bepaalde emotie voel. En de verpakking moet als het ware onze signatuur zijn, waardoor onze artikelen modern en tegelijk vertrouwd aanvoelen, alsof je ze altijd al hebt gebruikt en ze toch elke keer weer als nieuw ervaart. Dat klinkt paradoxaal, maar dat is nu juist de uitdaging. Onze klanten moeten een fijn gevoel krijgen als ze onze producten zien, ruiken, testen en later thuis gebruiken. En veelzijdigheid is belangrijk, dus een lippenstift die je niet alleen voor je mond, maar ook als rouge kunt gebruiken.’

‘Heel praktisch,’ merkte Timo op.

‘Vind ik ook. We maken video’s waarin we onze cliëntèle laten zien hoe je onze producten aanbrengt op een manier die bij je gezicht past. Veel make-upmerken gebruiken termen als probleemzone, maar daar geloven wij niet in. Elk gezicht heeft een eigen schoonheid, vind ik. Bovendien willen we de mensen met wie we samenwerken steunen door onze sociale en ecologische projecten verder uit te bouwen. Ook dat beschouwen Leonie en ik als een uiting van onze creativiteit, en ik ben ervan overtuigd dat onze klanten het ook zo zien.’

Ella babbelde in alle rust verder, en af en toe knikte Timo vol ontzag. ‘De komende tijd heb je dus van alles te doen.’

‘Met inbegrip van uitstapjes samen met jou,’ beloofde Ella.

Ze zaten nog een tijdje te genieten van de zon op hun gezicht en daarna pakten ze alles weer in. Ze stapten op de fiets, Timo voorop, en Ella moest haar best doen om hem bij te houden. ‘En dat noemt zich een gentleman,’ merkte ze plagend op toen ze eenmaal naast hem reed.

Ze vond het heerlijk dat Timo haar leven op een bepaalde manier lichter maakte. Zijn ongedwongenheid vormde een aangenaam tegenwicht voor haar dagelijkse zakelijke bestaan. Timo hield niet van pakken, hij droeg het liefste jeans, leren jacks en stoere hoge schoenen. En als hij een paar dagen vrij had, liet hij zijn baard staan. Hun levens waren zo verschillend, en toch was Timo uit hetzelfde hout gesneden als zij.

Hun volgende bestemming was de Gråbrødretorv, het plein van de grijze monniken, midden in het historische centrum. Ooit had hier een franciscanenklooster gestaan, maar nu werd het plein omringd door huizen met kleurrijke gevels, die niets verraadden van de turbulente geschiedenis van deze plek. Ella was geïnteresseerd in geschiedenis, vooral als ze ter plekke de sfeer van een plein of een gebouw in zich kon opnemen.

‘Het klooster dat hier vroeger stond moest wijken, net als het herenhuis van Corfitz Ulfeldt. Hij was een landverrader. Ze werden allebei met de grond gelijk gemaakt,’ vertelde Timo.

Ella luisterde aandachtig naar zijn verhaal. Ze aten hier de appels op die ze onderweg in een klein winkeltje hadden gekocht en suisden daarna verder over de kasseien, totdat het boven hen donker werd.

Timo remde af op een hoek en keek op naar de hemel. Donkere wolken pakten zich samen voor de zon. ‘Dat ziet niet goed uit, we moeten de rest van de rit maar voor gezien houden.’ Hij wees naar de overkant van de straat, waar ze de leenfietsen konden inleveren.

Dat hadden ze nog maar net gedaan of er barstte een hoosbui los. De zwarte wolken, die inmiddels de hele hemel vulden, stortten binnen de kortste keren al hun water over hen uit.

‘Mijn hemel, dat ging snel. Je reinste zondvloed.’ Timo hield een taxi aan. Ella schudde haar natte haar uit voordat ze instapten en Timo gaf haar zijn

trui aan, die hij deels droog had kunnen houden omdat hij hem had opgerold. Ella pakte hem aan en droogde zo goed en zo kwaad als het ging haar gezicht en armen ermee af. Timo verraste haar elke keer weer door zo attent te zijn, dat had ze in haar vorige relatie wel anders meegemaakt. Daardoor genoot ze des te meer van zijn aandacht. Ze kwamen bibberend van de kou thuis en kropen dicht tegen elkaar aan onder de warme straal van de douche.